

24/12/2015

שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של לינדה ברון, שמוכיח שאפילו ברפואה הפרטית, לא ניתנת מספיק תשומת לב למטופלים וכמעט בלתי אפשרי לקבל תשובות מרופאים לגבי מצב המאושפזים:

"בעלי אושפז לאחרונה לצורך ניתוח פשוט יחסית שהיה כרוך באשפוז של יומיים. בהכנות לקראת הניתוח שנערכו שבוע לפני כן, נאמר לבעלי שיש ספה שנפתחת למיטה בחדר שלו, ושאיני מוזמנת להישאר שם איתו. האורולוג המומחה שמטפל בבעלי כבר חמש שנים הוא רופא נחמד ורגיש, והקשר שלנו איתו תמיד היה נעים וידידותי, כך שלא דאגנו לגבי האשפוז.

הניתוח נקבע ל-4 אחה"צ ביום ראשון, הגענו לבית החולים ב-12 בצהריים ובעלי עבר תשאול אצל האחיות הראשית הנחמדה, ואושפז בחדר עם שתי מיטות. כאשר שאלתי למה לא הוקצה לו חדר פרטי, נאמר לנו שחדרים פרטיים מיועדים רק לחולים שהאשפוז שלהם ממושך או שסובלים ממחלה מדבקת.

היתה בעיה כלשהי עם חדר הניתוח, כך שהניתוח של בעלי התבצע רק ב-8 בערב. באותו רגע הבנתי שאצטרך לבלות עוד לילה בבית החולים. אני רוצה להדגיש שקיבלנו טיפול יוצא מן הכלל מכל צוות חדר הניתוח – האח הראשי, הרופא המרדים, צוות חדר ההתאוששות – ואני באמת מעריכה את זה.

בעלי לא סבל מכאבים, והיות שקיבל הרדמה חלקית באפידורל ולא הרדמה מלאה, חזרנו למחלקה בסביבות 10 וחצי בלילה. חוץ מביקורים מפעם לפעם כדי למדוד את החום ולחץ הדם, אף אחות או רופא לא הגיעו לבדוק מה מצבו, אלא אם ביקשתי ממישהו לבוא ולהחליף את שקית השתן. בבוקר יום רביעי חיכינו שישחררו את בעלי. בסופו של דבר הופיע רופא ואמר שבעלי צריך להישאר באשפוז יום נוסף. כששאלתי מה הסיבה, הוא ענה שנמצא דם בשתן ושנוכל לפגוש את הפרופסור בביקור הרופאים בערב. כפי שאפשר לתאר, לא ממש שמחנו מזה.

באמצע היום הופיע סניטר ואמר שמעבירים אותנו לחדר אחר. כששאלתי למה, הוא אמר שצריכים את החדר כדי לאשפז נשים (החולה שהיה במיטה השנייה שוחרר ביום שני). העבירו אותנו לחדר הרבה יותר קטן, ביחד עם חולה נוסף ממחלקת אורתופדיה.

בסופו של דבר המומחה לא הגיע, ונשארנו שם ללילה רביעי. הלילה היה נוראי! אבל קיוונו שהכל ישתפר בבוקר שאחרי. בעלי בדיוק היה בשירותים כשהגיע ביקור הרופאים. הפרופסור המומחה לא היה שם, והסגן שלו סירב לדבר איתי כששאלתי מה קורה, אם יש בעיה, למה אמרו לנו שנישאר רק יומיים ועכשיו כבר היום החמישי לאשפוז. הוא לא הזדהה בשמו והיה כל כך עסוק בדיבורים למתמחים ולסטודנטים שליוו אותו, שהרגשתי שאני בלתי נראית.

בשלב הזה הוגדשה הסאה מבחינתי. החלטתי להיות אסרטיבית ולעמוד על 'זכויות החולה' שלי. דיברתי עם האחיות הראשית שלא ראינו מאז יום ראשון, ולא היו לה תשובות בשבילי. ביקשתי חדר פרטי, והיא לא היתה מוכנה לתת לי אותו. ביקשתי לדבר עם הפרופסור, והיא סירבה לעזור.

יצאתי נסערת כולי מהמחלקה והלכתי למשרד מרפאות החוץ. איתרתי את האחיות האחראית ודרשתי לדבר עם הפרופסור. היא אמרה לי שהוא נמצא בבית חולים אחר ולא זמין. הסברתי לה את המצב, ושאלה אחת לא מוכן לדבר איתנו. היא לא הסכימה לתת לנו את הטלפון שלו, אבל הבטיחה שתתקשר אליו בעצמה. חזרתי למחלקה מיואשת.

במחלקה חיכתה לי האחיות הראשית. היא אמרה שלא הייתי צריכה לחפש בעצמי את הפרופסור, ושהאחות ממרפאות החוץ התקשרה אליה וגרמה לה למבוכה רבה. ודרך אגב, באופן 'פתאומי' התפנה חדר פרטי שיכולנו לעבור אליו מיד.

סוף סוף זכינו לקצת שקט ושלווה. עברנו לחדר נחמד, שפיצה רק במעט על היחס המחפיר שקיבלנו. בינתיים נאמר לנו שלא צפוי ביקור רופאים, ובכל זאת, הפרופסור הגיע במיוחד כדי לדבר איתנו. הסתבר שהיה סיבוך בלתי צפוי והוא לא רצה להסתכן בשחרור מוקדם מדי של בעלי.

הטיפול הרפואי היה מעולה, אבל 'השירות' שקיבלנו לא ענה אפילו על הציפיות הבסיסיות ביותר. הייתי חייבת להביא סדינים נקיים ולהחליף את המצעים בעצמי! אך האכזבה הגדולה ביותר נבעה מהעובדה שהייתי צריכה להילחם על כל פרט וכל דבר קטן שקיבלנו. האדישות וחוסר היחס הפכו חוויה שהיתה לא נעימה מלכתחילה לבלתי נסבלת. למרבה המזל, הדבר לא פגע בהחלמה של בעלי. אבל מה היה קורה אם הוא היה שם לבד, אם לא הייתי שם כדי להילחם על הזכויות שלו ושלי?"

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא מומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המידי,

צוות "מכתבים לבריאות"